

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentetlen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett e lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Községünk két tűz között.

Csak a vakok és világtalanok és azok, kik a hindu példabeszédet követik, hogy „jobb aludni mint ébren lenni“ nem látják, hogy községünk és polgársága minő istentelen internacionális és minő nyomorult és gaz magyar nemzeti színű köntösbe bujt fosztogató bandáknak bűnös préda tárgya.

Mi, kik honfiai legkedvesebb kötelességünknek ismerjük korlátolt befolyásunkkal a haza, nemzet, megye és községnek javára czélzó intézkedéseket népszerűvé és kedvelté tenni, — mi, kik szerény tehetségünkkel csak azon egyedüli egyenes irány felé tartunk, mely a haza és nemzetnek boldogításához vezet, — mi, kik gyenge erőnkkel a végkimerülésig készek vagyunk azon magasztos, felséges és szenteszméért harcolni, hogy e mindig áldott volt föld legyen és maradjon a magyarok földje, e mindig boldog volt haza legyen és maradjon a magyarok hazája, e dicső nemzet legyen és maradjon a hős és harcziás Árpádok nemzete, és az idegen köztünk élő érdemes tisztességes elemek, vagy amalgamizáció utján forrjanak a nemzettestbe, vagy azon jelszóval „e földön számukra nincs hely“ minden a legkisebb nyomnak hátrahagyása nélkül pusztuljanak, — mi, kik mindenekfölött szent feladatunkká tettük, hogy a köz- és községi életünkben tapasztalható corruptionnak mérges sárkányfogát izmos karral irgalmatlan kíméletlenséggel kitorjűk és a feneketlen határtalan önzést ezen telhetetlen Moloch, melynek a Danaidák hordajához hasonló gyomra tudatlan, járatlan, tapintatlan, tapasztalatlan és jóhiszemű polgárok zsírját, husát és vérét egyaránt áldozatul követeli, megsemmisítsük, — elborzadunk azon látványon, melyet községünk társadalmi és közigazgatási szomorú korom éjsetét képe nyújt.

A barbár s fanatikus törökök, a civilizálatlan s vad tatárok betörő hordáinak kegyetlen gyilkokja nem pusztított és nem rombolt évszázadokon át e hazában annyit, a mennyit a talmud szellemétől áthatott, az akadémikus miveltiséget és nyugat turópai kulturát a börszén és pálinka bódékban hirdető és terjesztő zsidók és azoknak támogatására és istápolására rendeltetésüket és hivatásukat félreismert, önző, haszonleső és megvesztegethető állami és közigazgatási hivatalnokoknak nagy része, rövid két évtized óta pusztítottak.

Tocqueville szerint a hivatalos közegek egyenes isten áldásai s ajándékai, kikben szerinte a népnek ereje és hatalma lakozik.

Ha Tocqueville a mi, a zsidó bűnnek ronda bűzös posványában a megfulladásig elmerült közigazgatási hivatalnokainknak alávaló s gyalázatos működését és üzelmét

ismerte volna, úgy bizonyára más nézet lenne és velünk abban egyetértene, hogy egy ilyen hivatalnoki nevet viselő gézengúz sereg egyenes isten átka és oly rút fekélye az emberiségnek, mely a népnek erejét úgy erkölcsileg mint anyagilag gyengíti és az emberiségben pedig a bizodalmat a hit és lelkiismerettel letett hivatalos hűségi eskü iránt teljesen megingatja.

Vannak bűnök, melyek az istennél mint a társadalomnál idővel kiengesztelhetők, — vannak vétkek melyeken az emberi gyarlóság átsurran anélkül, hogy azoknak nagyobb fontosságot tulajdonítana, vagy azokat komolyan a jog és igazság arany mérlegében latolgatná. És ez igen helyesen van így; mert ha az embernek gyenge s ingatag természeténél fogva, minden öntudatlan félrelépését és öntudatos csak egy hajszalnyi letérését a szigorú tisztesség ösvényéről erkölcsileg fontolgatnók, úgy akkor a nagy világnak Sodom és Gomora sorsára kellene jutnia, anélkül, hogy az emberiségből csak egy Lóth is megmenthető volna.

De nincsen olyan irgalmas isten, nincsen olyan elnéző társadalom, ki és mely az apa és testvér gyilkosnak, eme vadállati lelketlenséggel végrehajtott, a bűnnek e létezhető legelvetemedettebb tettét megbocsájtathatná, vagy arra mentő és enyhítő körülményt ismerhetne.

Ilyen apa és testvérgyilkosok, ilyen lelketlen emberbőrbe bujt vadállatok a mi hivatalnokaink is.

Az apát — a nemzetet — önös érdekből erkölcsileg, lelketlenül legyilkolják, — a testvért — a husukból való húst, a vérükből való vért a népet — préda és zsákmány után szomjuzva anyagilag kegyetlenül leölik.

A vállról lecsüggő koldustarisznyával vándorló utast, az élettől leszámolt, elszánt utonálló s a bitót várandó vad haramia, ha nem segítheti, ha oltalmába nem veheti, — de nem is bántja; ha koldustarisznyájába egy szelet kenyert bele nem tesz, de abból bizonyára kivenni nem fog. — Ennyi emberség, ennyi sziv, ennyi nemes érzés és szájalom a szegénység és nyomor iránt, — dicséretére legyen mondva — van legalább a magyar kapczabetyárban, utonállóban és haramiában, bárha bizton tudja, hogy bűnös és gyalázatos életének pályafutását az akasztófán fogja bevégezni.

De nem úgy a mi haramia csapatunkban, mely a csengő és imponáló hivatalnoki szóra, holmi jegyzői, szolgabírói és alispáni fényes és magas czim és titulusra hallgat.

Ezek, — az istentelen zsidó gaz és gonoszság, a lopás, a csalás, orgazdaság s uzsora, eme a filosemiták által doctrinair komolysággal elnevezni s elkeresztelni

szeretett speciális élelmesség (!) következtében, koldusbotra jutott nemzet és népnek száraz kenyérmorzsák és héjakkal telt tarisznyáját is megtámadják és bár a zsidó vérpénz mellett telhetetlenné vált bögyük a naponta elfogyasztandó peccsenye és pástétomtól majd felpukad, azért mégis olyan embertelenek, hogy nem átallják a koldus tarisznyának tartalmát kimélet és szájalom nélkül megdézsmálni.

Nincs az az ellenségtől ostromlott vár, melyeket a bombákat okádó ágyuk és golyókat röpitő puskák tüze annyira megrongálhatnák és annyi kárt okozhatnának, mint a minő megrongálásnak nálunk a birtoktulajdon, ezen a népnek hatalmas, a törvény és jognak erős sáncaival övezett vára, egyrészt a zsidóknak, a velük szemben gyengeségben szenvedő államhatalomtól kibérelt nagy kaliberű ágyuikból kilövő, szabadalmazást nyert körmönfont csalás és lelketlen uzsorából öntött bombáktól, — másrészt a zsidókkal ezen a földi javak ellen a legügyesebben csatározó tűzerekkel érdekközösségben álló és őket a birtoktulajdon elleni harcban a zsarolás, sarcolás, fosztogatás és rablással töltött puskák tüzevel támogató hivatalnok seregtől kitéve van.

Igy és ilyen két tűz közt áll a mi községünk, ilyen a préda és zsákmányra fogukat esikorgató ellenségek állják körül a jog, igazság és törvény írott malasztjának oltalmára bízott népvagyont.

De miután az ököljog megszűnt és az a divatból végképen kiment, — azonban a helyett büntető codexeket alkottak, melyek felett az örködni hivatott hatóságok a kis tolvajokat felakasztatják, a nagy tolvajokat pedig vagy futni, vagy tovább graszálni engedik, a vagyonában és tulajdonában megtámadott nép tehetetlen marad. mert sokkal inkább törvényt tisztelő minthogy maga magán az eltörölt ököljog egyedüli biztos sikert ígérő eszközével segítene, — a törvény pedig melyhez folyamodik és melynek figyelmét felhívja, meg sem hallgatja az eget földet megrázkódtató bűnös miveletekre és üzelmekre vonatkozó jogos panaszt, — vagy ha már meghallgatja és megvizsgálja a bűnt és megismeri az elhetetlen és gonosz bűnösöket, akkor mennél nagyobb a bűn, annál inkább elütni és elpalástolni igyekszik azt, és mennél fényesebb nevének és mennél nagyobb ranguak a bűnösök, az elkövetett bűnükkel annál bokrosabb érdemeket szerettek haza és nemzet iránt és nemhogy megbüntettetnének, de a meghurczoltatás jutalma fejében, mert a lopást oly ügyetlenül tudták megcselekedni, hogy arra rájöttek, — közönségesen előléptetéssel bűnhődnek, de sok esetben a legfelsőbb kegy és kitüntetésre is ajánlatnak.

Hogy hova vezet ez a pokoli corruptió, ez az istentelen emberi elfajzás, ezt kiszámítani nem kell vajmi nagy matematikusnak lenni, ezt egy parányi népismeret, egy csep politikai előrelátás, egy szemernyi logica megfejtí. Az osztó igazság megkövetelné, hogy Kozma Sándor kir. főügyész ur elmulaszthatlan kötelességének ismerje, azon vakmerő bűnök elkövetése után, melyeket az előjáróságra, a szolgabíróra és alispánra lapunkban megismertettünk, hogy ezen sikasztó, tolvaj és rablóbanda ellen a bűnfenyítő vizsgálatot folyamatba tegye, — mert amint bizton tudjuk, hogy a főügyész ur egy percig sem késne ellenünk egy anarchisztikus, communisztikus, de tán nihilisztikus pert is megindítani, ha például kiírnók, hogy „úsd a zsidót“, vagy serkenténék a népet, hogy „lyncheld a lelkiismeretlen rabló hivatalnokokat“, vagy felbátorításul ösztönöznék a gyengébbeket, hogy „röpítsd légbé a községháznak bűnfészket“, — úgy mi is mint a törvénynek szűk keretén belül mozgó sajtó követeljük, hogy azok ellen, kik már évek hosszú sora óta a népet vérig ütök és sebzik, kik a jogot és igazságot lynchelik és az egyes polgárok házait és tűzhelyeit megsemmisítik, úgy bánjon el, mint velünk ez esetben elbánná.

Persze, tudjuk, hogy könnyebben határozná el magát a főügyész ur egy erélyes és komoly lépés megtételére, ha az ügyben zsidók és Földváry Mihály, Kemény Gusztáv és Beniczky Tóni helyett, valami magunkfajta antisemiták ellen kellene eljárnia és ezeknek és nem amazoknak homlokára lehetne a gonosztevők tüzes bélyegét sütnie. De hát jóllehet a bűnfenyítő vizsgálat megindítására nem volt még elég adat a főügyész ur részére, hogy az az istentelen, gonosz s aljas rablóbanda törvénytelenül és jogtalanul letelepedési, üzlet és házvétel díjakat ezerekre rugó összegekben a polgárságtól zsarolva és fosztogatva beszédett és ezen pénzeket elsikkasztotta, ellopta; na ha az még nem elég ok a főügyész urnak, hogy tisztét kötelességszerűleg lelkiismeretesen teljesítse, akkor vegye ezennel tudomásul, hogy a községhben tán a zsidók birtokában lévő kivételével nincsen adókönyvecske, melyből világosan az üzletszerűen mivel rablás me-

lyet az előjáróság a szegény adófizetőkkel úz, eclatánsan ki nem tűnnék. No hát azt hisszük, hogy ezen tizezerekre menő rablások már csak érdemesek lehetnek arra, hogy velük úgy látszik a kis ügyekre (!) figyelmét kiterjeszteni nem szerető főügyész ur komolyan foglalkozzék.

De ha a főügyész ur lapunk olvasása közben midőn e helyre jut szemet huyna, nehogy lelkiismeretét bűnös furdalódások gyötörnék, hogy kötelességét ezen leköpnivaló az emberiség lejtőjéről lesikamlott alávaló bandával szemben bizonyos, ő tudja hogy mily, tekintetknél fogva nem teljesíthető, úgy tudja meg, hogy akkor a beállható az országot nyugalmából és békéjéből felzavarható anarchisztikus állapotokat maga teremti meg mert a mint az államhatalom megköveteli a polgárságtól, hogy tegyen honfui és polgari kötelességének eleget, úgy ép oly joggal követelheti a polgárság az államhatalomtól, hogy vagyonára törő rablók és fosztogatók ellen oltalmába vegye és erős segélyben részesítse. Ha ezt nem teszi úgy a komoly következményeket, melyeket ezen mulasztásával felidézett, magának tulajdonítsa.

Mert egy község, mely a törvénynek bevehetlennék és minden ostrommal dacolni látszó sánczfalakkal körülhálózott erős várban békésen meghúzódik, mint a mi polgárságunk ezen községben, de dacára annak mégis találkozik két egymással szövetkezett vakmerő ellenség, mely elég bátor olyan elkeseredett kiméletlen harcot folytatni elene, hogy a lakott vár általuk annyira tartahatatlanná válik, hogy lakosai megsemmisítésüket előre látva, érzik; — már pedig ilyenkor az ostromlottak közönségesen vesztüknek tudatában csak még egy esetleges létező megmentési módot ismernek, t. i. a várból való kitörést, kirohanást.

És hogy ily elszánt vad kitörés az ellenség ellen minő képet szokott nyújtani, azt amennyiben egy izben már volt alkalmunk itt Ujpesten látni és tapasztalni, másodszor már reá kíváncsiak nem vagyunk nem lehetünk. De a minek jönni kell, az jönni is fog, mert el nem maradhat; és azt ajánlatos lesz a hatalmi gyeplőt kezében erősen tartó köröknek szem előtt tartani, és meg-

sugjuk nekik, hogy már most a légben mendörgéskint hallatszik a felbőszült népnek haragos ajkáról az a szó, „ha igazság a megsértett népjogok a gazemberek szigorú megbüntetésével nem fog szolgáltatni, akkor reszkess Byzánc!“ Sztérényi Bertalan.

A zsidók jogképessége a községhben.

Már a római birodalomban szokás volt a zsidófajt oly fajnak tekinteni, melyet semmiféle jogképességgel felruházni nem lehetett, mivel a zsidók oly erkölestelen szokásokkal bírtak, hogy a római polgárjog megszerzésére s az attól eredő jogositványok élvezésére nem érdemesítettek. A császári korszak különösen intézkedik a zsidók jogképessége felett. A császári institúciók és edictumok ugyanis kimondják, hogy zsidót közhivatalokra alkalmazni nem lehet; ennek indoklásánál a törvények azon elvből indulnak ki, hogy a zsidófaj, mely már a császári korszakban hontalanul bolyongott s Rómában letelepedett, nem lehet egy reá nézve egészen idegen állam érdekeinek előmozdítója. Továbbá eltiltották a császári törvények a zsidót megbízhatlanságuk folytán a katonai szolgálattól; már akkor köztudomású volt a zsidó gyávasága, s oly embernek tartott, ki hadiszolgálatra egyáltalában képtelen. Végre szigorúan tiltatott a római államban a zsidóknak a keresztényekkel házasság ugymint az ágyasság.

Ugyanezen tilalmak jutottak érvényre a keresztény germán királyságokban is, azon kiegészítéssel, hogy a keresztény zsinatok tiltázták még azt is, hogy a zsidók azon városrészen lakjanak, melyben a keresztények, nehogy a zsidók uzsora s egyéb üzérkedési szelleme megrontsa a keresztény polgárok erkölcsait; sőt ez okból a zsidókkal való együttélés vagy társalgás sem volt megengedve. A nyugoti goth jogok különösen szigorúan büntették azon zsidót, ki a főtebb említett törvényes rendeleteket áthágni merészelt.

Ellenben a frank birodalomban a zsidók jogi álláspontja nem volt oly nyomasztó, sőt királyi védelemben is részesültek; csupán a római catholica egyház rendeletei korlátozták cselekvési szabadságukat.

Hazánkban sz. László és Kálmán királyok uralkodásáig a zsidók egy megvetett faj voltak. A zsidót bárki tetszés szerint üldözhetette, megölhetette, annélkül, hogy ezen tényt akkori törvényeink tiltották volna. A gyakran előforduló zsidó üldözések sz. László és Kálmán királyunkat oda indították, hogy törvényeket hozzanak a zsidók védelmére. Ezt észrevevén a zsidók t. i. hogy királyi védelemben

AZ „UJPEST“ TÁRCZÁJA.

Erszény és szerelem.

Lapos guta simogatja
Az erszényemet;
Szinte büszke, úgy huzza le
Üres zsebemet.
Egy krajezár volt (ugy gyanitom)
Hajdanta benne
Mert még most is megmaradt ám
A szép zöld — helye.
Belsejébe fészket rakva,
Él egy moly család;
És ha látom mint fogy a bőr:
Irigylem sorsát.
A keretje réz volna, de
Eszí a rozsdá.
Reteszének ép tíz éve,
Hogy már nincs foga.
A bőre az szép lehetett,
Ugy száz év előtt.
Öreg apám hagyta rám, mint
Emlékeztetőt.
Kegyeletből tartom tehát,
Rongyos zsebemben,
Ha pénzem nincs: Hát legalább
Tárczám legyen ben.

No de... majd mit is beszélék
Hisz gazdag vagyok!
Habár most az erszényemben
Semmi sem ragyog.
Nem gazdag e az, a kinek
Szerelme vagyon?
Bügyeláris és szerelem:
Egész hatalom!
Ha a kettő rád haragszik:
Oda életed.
A világot is feldőlják,
De csak éretted.
Lám az egyik üres helyen:
Fityeg üresen.
Másik telve van már avval,
A mi: szerelem.
A szerelem vad keserve
Nem tudva határt:
Bőszültében szétverné a
Világot magát.
De az erszény tátongása
Dob reá féket.
Áld tehát az üres erszényt:
Ha sok keserved.

Ugró Gyula.

A régi jó idők.

Szállingóznak a „diákok“ az iskolába s ezek láttára önkénytelenül eszembe jutnak néha-néha ama gyöngyéletnek egyes szakai, a melyben még én is annak vallhattam magamat. Eszembe jut az a tudós profeszor, ki a „figura ethymologica“ további kibővítésére még a bajuszát és szakálát is feláldozta. De ezt csak ő szokta volt állítani. A dolog bibéje abban állott, az amugyis nem valami ideális arcot szebbé ne tegyék a lángvörös szőrszállak. Ebbe a tudós arcu profeszorba akadt meg legelőször is a „hecczem“.

Jux pulvert (ez ké-em a magyar neve) vittem fel az iskolába egy reggelen. Ezen pornak azon áldott tulajdonsága van, hogy minél jobban vakarják az általa megtisztelt testrészt, annál jobban visket. Ugy véletlenül odasompolyogtam a katedra elé s akaratlanul a kezem ügyébe került a tolnyé, a melyre tudtomon kívül reáömlött a kezembe tévedt por. Bajó az én tudós profeszorom s szokása szerint felfut a katedrára és elkezd írni. Egyszer csak eldobja a tollat s szőrnén vakarja a kezét. Egész nap a keze vakarásával mulatott s azt hitte, hogy bizonyos állatok, melyek hasonló tulajdonsággal bírnak mint ama por, hízalták meg magokat rajta.

Egykor uj kalapot vettem észre a fején.

részesülnek, annál inkább zsarolták a népet s ekkor történt az is, hogy az egész ország kincstári jövedelmei zsidók körmei közé jutottak.

A kereszties hadjáratok folyama alatt a zsidók ismét súlyos és kegyetlen üldözéseknek voltak kitéve. A keresztiesek úgy tekintették a zsidót is mint a mohamedánt, t. i. hogy a keresztény katolika egyháznak közös ellensége, s ez okból ölték őket halomra. E kegyetlenség arra indította a fejedelmeket és pápákat, hogy védelmi intézkedéseket fogantossanak a zsidók érdekében. De ez nem vezetett célhoz, úgy hogy ekkor a nép a fejedelmektől határozottan azt követelte, hogy a zsidók üzessenek ki, s a mi be is következett, így pl. hazánkban Nagy Lajos uralkodása alatt, karóba húzás és megfojtás büntetése alatt megtiltatott a kiüzött zsidóknak a visszatérés. Később a zsidóknak ujjal megengedett a betelepedés, de úgy hogy csak védett lakosai lőnek az országnak. Továbbá lakhely tekintetében külön városrésze u. n. ghettóra kelle szorítottok, s keresztényekkel csak titkon közlekedhettek; ez okból, hogy felismerhetők legyenek, kerekalaku sárga posztót kelle ruháikon viselniök, csucsbán végződő kalapot vagy bizonyos színű köpenyt. Közhivatalokra egyáltalában képteleneknek mondattak ki a zsidók, ingatlant nem szerezhetettek s nagyobb vámokkal és pénzbürségekkel sújtattak mint a keresztények. Csupán a házálás és pénzüzékedés maradtak kezükben, de evvel is mindig oly visszaéléseket követtek el, hogy a nép dühe gyakran kitört, s nem egyszer borította lángba a ghettót.

Nem volna okszerű intézkedés ismételve ily korlátok közé szorítani eme fajt és megvonni tőlük minden polgári jogot?

Diogenes.

Vidéki levelezés.

Válasz a feleletre.

Napjainkban az oktatásügyre annyian ügyelnek fel, hogy ma-holnap azt sem tudjuk, ki az igazi hivott és ki kompetens a felügyeletre. Az első forum az iskolaszék; ámde ebben oly elemek is működnek, kik annyit értenek a tanításhoz, mint hajdu a harangöntéshez. Ezen segitendő, a váci egyházmegye tanegyesületének állandó bizottsága elvileg elfogadta a módosításra vonatkozó indítványt. De mi történt? A „Függetlenség“-be röviden jelezve lett a gyűlés lefolyása és azt Monorról a „Magyar Állam“ f. é. 279-ik számában (okt. 9.) kedve kerekedett megtámadni egyik iskaszéki tagnak ily aláírással: „Egy kasza, kapa, no meg néha író-tollat is — forgató iskolaszéki tag, a maga és társai nevében“.

Eltekintve az epéskedő kifakadások és szemé-

lyeskedésektől, melyek a kétféle mesterséghez értő művészt elragadják, még csekélységet is befoglalja a concertbe, midőn többszámú korhol bennünket a kimondott igazságért. Kár hogy e sokfélehez értő ur falragaszokban nem hirdeti azt a rettenetes háborút, a melyben e demagogok Herkulesei csak úgy török szét ujjak közt a reformálást ohajtó bátor tanítókat, mint a gyufát. A monori üstökösök eszményképök diadalmos lobogóját körülhordozván a „M. Á.“-ban, megakarják mutatni, hogy hogyan kell e két veszedelmes embert kinyelválni, fölsobajtani a magyarok istenéhez, hogy ropogjon bele a menyboltozat, ha nem akarunk elhallgatni!

Részemről kijelentem hogy bármennyire rettegég-föld az ujjor titánjainak és gigászainak eme fölkavarodó orkánjaitól: én teljes erőmből azon leszek, hogy az iskolaszékek más alapon szerveztessenek és a szabályzatok értelmében „lehetőleg a tanügyhez értő egyének választásának iskolaszéki tagokká“.

Ehhez nekem ugyanis mint tanítónak, ugyanis mint tanfelügyeleti képviselőnek, hogy úgy ne mondjam kiváltságos jogom van. Azt azonban határozottan állítom, hogy a központi gyűlésen nem a helyi, hanem általános panaszok emlitettek fel. Hogy pedig alapos panaszok vannak, azt el kell cikkirónak ismernie, ha a tanügyi szaklapokat megolvassa.

Azon kitétele vonatkozásában, melyben bennünket azzal gyanúsít a cikkiró et consortes, hogy mi sem felekezeti, sem állami, sőt községi iskolát sem, hanem gazdátlan iskolát ohajtanánk, feleletem ez: én oly iskolát ohajtok, hol az életre szükséges tudományok mellett erkölcsi oktatásban is részesüljenek a tanulók; de melyek a kifczamodott eszű dilettansoktól és a tanítót ignoráló gögösöktől függetlenek legyenek.

Végül cikkirónak azon állításával szemben, mintha a mi indítványunkat „korlátolt műveltség“ szülte volna, ezt vagyok kénytelen válaszolni, hogy habár Ciceró, Plató és Arisztoteles bölcsességével nem bírok is; és ha tanítói képességem nem is éri el Quintiliánusét, de annyi képzettséggel mégis bírok, a mennyit a tanítói állás igényel, és erről 28 évi működésem e pályán fényes tanúságot is tesz.

Ennyit saját álláspontom reputatioja érdekében, s a többi a másik sértett kollegámra bízom.
R.-Palota, 1884. okt. 13.

Tormási.

Felhívás előfizetésre!

Minden vasárnap megjelenő lapunkra, felhívjuk a tisztelt újpesti közönséget hogy előfizetéseiket megtenni méltóztassanak.

Lapunk ára:

Egész évre.....	5	frt	—	kr.
Fél	2	”	50	”
Negyed	1	”	25	”

minket tévesztett össze azokkal. Ő hatalmasan protestált ez ellen, s ezalatt borvirágos orra oly lángvörös színt öltött, hogy féltünk miszerint feltalál még gyujtani bennünket, otthagytuk mindnyájan. Szónokoljon az üres falaknak.

No most megfogadtam, hogy sohasem teszek többé semmitse ellene. Ember tervez, isten végez! Nevenapja közeledett. Az osztály virágcsokorral akarta őt megtisztelni s engem biztak meg a vásárlással. Utközben egy iskola kerülő pajtásom vetődött elébem, ki mindennáron reá akart beszélni, hogy jó lenne a rózsák közé egy kis orrerősítő port hinteni. Én ellenkeztem, de mire kész lett a csokor, az én druzsám is ott kullogott már hátam megett egy jókora csomag paprikával s még meg sem akadályozhattam, máris egy jó adagot öntött a rózsák közé. Amint elértük az iskolát bejött velem pajtásom is (másodszer lépte át az iskola küszöbét). Átadja egy társam ünnepléses dicitóval a tudós profszor urnak a csokrot. Szeretvén nagyon a rózsát a tanár, mielőtt azt megköszönte volna... megszagolta. Felkapja hirtelen fejét... hatalmasan trombitálni kezd (már t. i. trüszkölni), szeme, szája olyan mint a fölt rák. Végre szóhoz jut s mennyire bámultam, midőn azt fogadtatta meg az osztálylyal, hogy ezeu eset titokban fog maradni. — Ő restelte a dolgot legjobban.

Az év végefelé utolért a nemezis büntető

Előfizetőinknek azon előnyt és kedvezményt nyújtjuk, hogy bármint ügyükben lapunkban díjtalanul erős támaszt, erélyes pártfogót és lelkiismeretes védelmezőt nyerhetnek.

Az előfizetési pénznek postautalványon a címnek pontos megjelölésével kiadóhivatalunkba (Ujpest: Sándor-utca 3. sz.) küldendők, vagy személyesen is áthozhatók.

Lapunk egyes számai 10 krajczárért kiadóhivatalunkban, Fridmán József ur fürdőpénztáránál, a lóvaspálya indóház dohány-tözséjében, Kriszt József, Földessy Károly, és Liedloff József fűszerkereskedő uraknál kaphatók.

Az „Ujpest“ kiadóhivatala.

Különfélék.

— Pestmegye évnegyedes közgyűlése f hó

14-én tartatott meg. A bizottsági tagok nagy számban gyűltek össze a megyeház nagytermében. miután a napirendre kitézött választások kiváló érdeket kölcsönöztek az ülésnek. Szapáry István gróf főispán megnyitván az ülést első sorban a pesti felsőjárású szolgabírói állás betöltésére tüzte ki a szavazást. A pályázók Bicskey Kálmán II. oszt. irnoki fizetésű közigazg. gyakornok tiszteletbeli aljegyző és Almássy Károly helyettes segédszolgabíró voltak, kik közül 92 szavazat közül 83-mal Bicskei választatott meg. Ezután a főispán Beniczky Lajos tiszt. főjegyzővé, ifj. Földváry Mihály és Halász Miklós t. aljegyzőkké, Ziska Gábor és Szilassy Györgyöt t. szolgabírókká, Vosits Ferenczet pedig főorvossá nevezte ki. A közigazgatási bizottságból a 1884. év végével kilépett öt tagot újra megválasztotta a közgyűlés, az igazoló választmány a jövő évre szintén a régi tagokból alakított meg. A megyei választott bizottsági tagok sorában lévő üresedések betöltésére választási napok tüzetek ki s a választási elnökök kiküldettek a kerületekbe. Czegléd város közgyűlésének a városi tisztis létszám és fizetések megállapító határozata jóváhagyott. Ilkey főjegyző előterjesztette azokat a felebbezéseket, melyek a czeglédvárosi általános tisztújítás alkalmával megválasztott több tisztviselő, többek közt a polgármester ellen beadattak. A közgyűlés a főjegyző javaslata szerint a felebbezéseket elutasította. A Szent-István községi jegyzőválasztás ellen beadott felebbezés kerül ezután tárgyalás alá. A felebbezés a választást azért kívánja megsemmisíttetni, mert szavazatokat vásároltak, erről jegyzőkönyveket vettek fel, a szavazók hivatalos névjegyzékét meghamisították, az által, hogy utólagosan irtak be választókat. A választásuál e liszta szerint szavaztak. Az ügyhöz hozzászólt Gullner Gyula indítványozza, hogy a szolgabíró szingru vizsgálat tartására indítassék. Eötvös Géza járási szolgabíró elmondja a választás történetét mely felért legalább is egy kis követválasztással. Tudja, hogy visszaéléseket követtek el, de biztosíthatja a közgyűlést arról, hogy a visszaéléseket, a hamisítást nem a megválasztott jegyző követte el s nem is az ő érdekében követtek el azt. A hamisítók ellen a vizsgálat

keze. A bizonyítvány kiosztása előtt összebe-szélünk többen, hogy pattogó szereket vásárlunk s avval fogjuk fogadni. Azonkívül vörös fejű gyufákat szórtunk szét az osztályban, melyekre ha reá lép valaki, szintén elpattannak. Kinyilik az ajtó s belép nagy gögösen a tanár s abban a pillanatban puff-puff lába alatt, feje felett, előtte és háta megett durrognak a pattogók és gyufák. Épen futni akar kifelé, midőn kinyilik újra az ajtó s belép az igazgató az egész tanári karral, azt hívén, hogy légbe akarjuk röpiteni az intézetet, segítségül siettek megbokrosodott tanártársuknak. Hej de most már nem nevetett ám senki még én se (!) hanem szótlanul kiálltunk az igazgató elé tizen s bevallottuk vétkeinket. Az lett az eredmény, hogy ezen enyhítő körülmény tekintetbe vételével a „paszussal“ (a bizonyítvánnyal) lábunk alá kötötték a bocskört s kiutasítottak tizedmagammal az intézetből. Az én kedves profszorom pedig, azon jóvendőléssel bucsuztatott el engemet, hogy akasztófa virága lesz még belőlem. Én megköszönve irántami szives jóindulatját otthagytam az iskolát... örökre.

Tíz esz endő mulva összejön újra a tiz kicsapott diák s ha még él akkor a mi áldott profszorunk, őt is meghívjuk, hogy megtudja, valjon jó jóvendőmondó e. Tanulók! okulásul ebből jobb erkölcsöket kíván nektek

Deák Barna.

